

A szökött katona meg az ördög

Egyszer egy katona szabadságoltatta magát, és elindult hazafelé. Ment, ment, korgó gyomorral vonszolta magát, mikor egy patak partjára ért. Elővett három kétszersültet a zsákjából és belemártotta a vízbe. Volt még ennek a katonának egy hegedűje, unaloműzőnek szokott játszani rajta. Mikor rázendített egy vidám dalocskára, honnan, honnan nem, a tisztátalanlélek jelent meg előtte szerzetes képében, könyvvel a kezében.

"Jó napot, katona úr!" - köszöntötte. "Magának is, jóember!" - felelt illendően a katona. Az ördög megrázkódott, még a száját is elhúzta. Aztán vigyorogva megszólalt: "Idefigyelj, katona, én neked adom a könyvemet, te pedig cserébe nekem adod a hegedűdet." "Minek az nekem, öreg? Hiszen nem tudok se írni, se olvasni!" - nevetett a katona. "Az én könyvem olyan, hogy bárki, aki belenéz, el tudja olvasni!" A katona kinyitotta a könyvet, s csodák csodája folyékonyan olvasta, mintha mindig is ismerte volna a betűket. Nagyon megörült ennek, és rögvest elcserélte a könyvre a hegedűjét. Az ördög is szorgalmasan húzogatta a vonót, de semmi dallamot nem tudott előcsalni a hangszerből. Meg is kérte a katonát, menjen el hozzá három napra, és tanítsa meg játszani. A katona azonban még nagyon távol volt az otthonától, a szabadság meg ugye rövid... Az ördög először minden jóval megvendégelte, fehér kenyeret, vodkát, marhasültet rakott elé, aztán megígérte, hogy postafogaton viszi haza. A katona beleegyezett, és elment az ördöghöz vendégségbe.

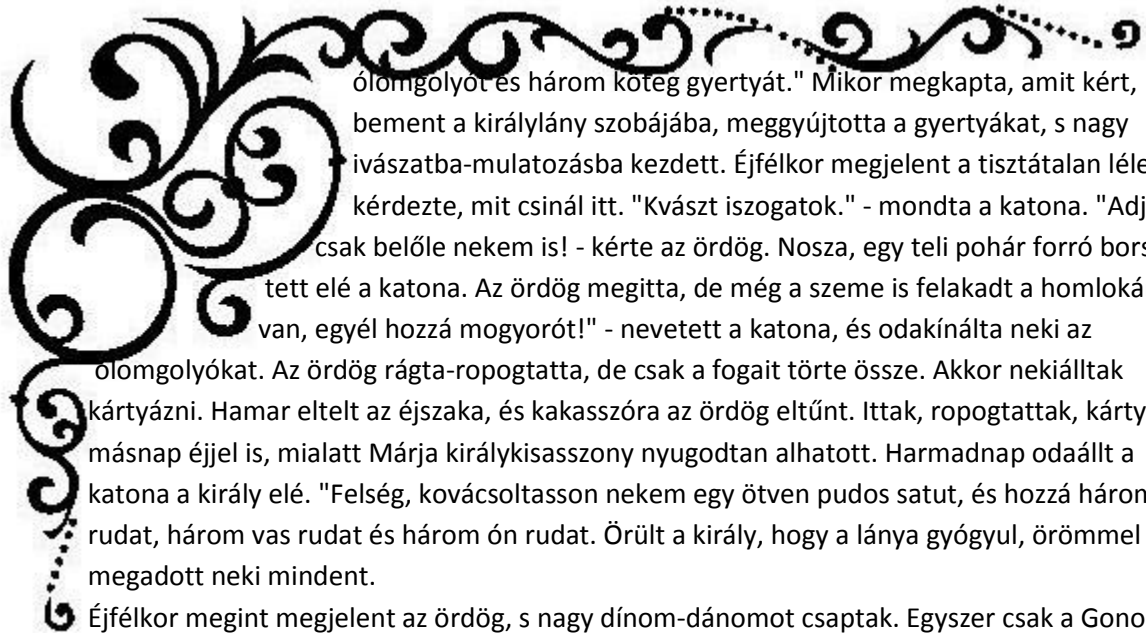
Mikor letelt a harmadik nap, egy derék trojka állt a kapu előtt. Felkaptak rá, nekilendültek, csak úgy porzott az út utánuk. Egy szempillantás alatt megérkeztek a katona szülőfalujába. Az ördög a legjobbakat kívánta, aztán eltűnt. A katona meg bement a rokonaihoz, mesélni kezdett, mikor és mennyi időre engedték szabadságra, s miközben adták, vették a szót, kiderült számára, hogy nem három napot, hanem három évet vendégeskedett a tisztátalan lélek házában. A szabadság ideje már réges-rég lejárt, és őt alighanem katonaszökevényként tartják számon.

Megijedt a katona, kiszaladt az utcára, azt se tudta hová menjen. "Hej, te tisztátalan, jól megtréfáltál engem!" - csúszott ki a száján. Az ördög menten ott termett. "Ne keseregi, katona, maradj velem. Én boldoggá teszek, - csábította - akarod, hogy kereskedőt csináljak belőled?" A katonának ez már tetszett, hogy végre belekóstolhat a jólétbe. Az ördög a fővárosban szép nagy boltot adott neki, tele mindenféle drága portékával, aztán elbúcsúzott. "Most elmegyek a harmincadik cárságon is túlra, mert az ottani királynak van egy csodaszép lánya, Márja királykisasszony, őt fogom kínozni, gyötörni mindenféle módon."

Az újsütetű kereskedő élte világát, semmire sem volt gondja, a szerencse mindig a kezére játszott, úgy vitték a portékáit, hogy kívánni sem lehet jobban. Irigykedtek is rá a többiek, hogy elveszi a kenyerüket, hogy az ördög vinné el! Elmentek hát hozzá, faggatni kezdték, hogy kicsoda, micsoda, honnan jött. A katona szépen hazaküldte őket azzal, hogy másnap megfelelel minden kérésükre, de mikor leszállt az este, magához vett minden pénzt, amit csak a házban talált, bezárta a boltját, csendben elhagyta a várost, és az ördög után eredt abba a messzi királyságba, hetedhét országon túlra.

Amikor odaért, már a sorompónál azt mondta az őrnek, hogy ő bizony orvos, és azért kér bebocsátást, mert hallotta, hogy a király lánya beteg, és őt akarja meggyógyítani. Menten beengedték, vitték a király elé. "Ha meggyógyítod a lányomat, neked adom feleségül!" - mondta a király. "Jól van. - felelte a katona - De előbb parancsolja meg, felség, hogy adjanak nekem három pakli kártyát, három üveg édes bort, három üveg forró borszeszt, három font mogyorót, három font

Ötödik útravaló: Ördögöd van!

ólomgolyót és három köteg gyertyát." Mikor megkapta, amit kért, bement a királylány szobájába, meggyújtotta a gyertyákat, s nagy ivászatba-mulatozásba kezdett. Éjfélkor megjelent a tisztátalan lélek, kérdezte, mit csinál itt. "Kvász izogatok." - mondta a katona. "Adjál csak belőle nekem is! - kérte az ördög. Nosza, egy teli pohár forró borszeszt tett elé a katona. Az ördög megitta, de még a szeme is felakadt a homlokára. "Itt van, egyél hozzá mogyorót!" - nevetett a katona, és odakinálta neki az olomgolyókat. Az ördög rágta-ropogtatta, de csak a fogait törte össze. Akkor nekiálltak kártyázni. Hamar eltelt az éjszaka, és kakasszóra az ördög eltűnt. Ittak, ropogtattak, kártyáztak másnap éjjel is, mialatt Márja királykisasszony nyugodtan alhatott. Harmadnap odaállt a katona a király elé. "Felség, kovácsoltasson nekem egy ötven pudos satut, és hozzá három réz rudat, három vas rudat és három ón rudat. Örült a király, hogy a lánya gyógyul, örömmel megadott neki mindent.

Éjfélkor megint megjelent az ördög, s nagy dínom-dánomot csaptak. Egyszer csak a Gonosz meglátta a satut, megkérdezte, hogy az meg micsoda. Azt felelte a katona: "Felfogadott a király, hogy tanítsam a zenészeit hegedülni, de mindnek görbe az uja, akárcsak a tiéd. Ezzel fogom őket kiegyenesíteni." Az ördög addig kérlelte, hogy az övét is egyenesítse ki, mert ő bizony azóta sem tud hegedülni, hogy a katona engedett. Jól belenyomta az ördög ujját a satuba, még alaposan meg is szorította. Aztán előkapta a rudakat, és nekilátott csépelni a Gonoszt. Könyörgött az ördög, hogy engedje el, harminc mérföldre elkerüli a kastélyt, csak mehessen. De a katona csak ütötte, és azt mondogatta: "Nesze neked kereskedelem!" Végül a gonosz lélek addig ugrándozott, míg csak kiszabadult. "Elveheted a királykisasszonyt, katona, akkor se szabadulsz a markomból! Amint harminc mérföldnél távolabb merészkedsz a várostól, rögvést elkaplak!" - kiáltotta és köddé vált.

A katona elvette a királylányt, és boldogan éltek, szeretetben, egyetértésben. Néhány év múlva meghalt a király, és a katona uralkodott az egész országban. Egy szép napon sétálni ment a királyi pár a palota kertjébe. "Hú, milyen szép kert!" - ámult el a katona. "Látnád csak azt a másik kertet, ami a városon kívül van, úgy harminc mérföldre innen, azon aztán van mit csodálni!" - felelte a felesége. Fel is kerekedtek, hintóba ültek, s kihajtottak a városból. Alig haladtak valamit, szembe jön velük a Gonosz. "Hát te elfelejtetted, mit mondtam neked? No, testvér, magadat hibáztatod, mert most nem szabadulsz a markomból!" "Mit tegyek? Ez a sorsom! Engedd meg legalább, hogy elbúcsúzzak a feleségemtől!" - válaszolt a katona. Megcsókolta a feleségét, és aztán az ördöggel együtt eltűnt. Azóta se látta senki...